

“Η κόκκινη κλωστή,,

Ο ΦΡΟ-Τ-ΝΤ έδωσε στόν άνθρωπο τήν ικανότητα νά βλέπη γεγονότα τής ψυχικής ζωής πού στο παρελθόν ελάχιστα ποιητικά πνεύματα μόνον στίς διανυγέστερες στιγμές τους ήταν ικανά νά τά συλλάβουν σαν όνειρα και νά τά διηγηθοῦν στή γλώσσα του μύθου.

Αν μπορέσουμε νά δοῦμε πὸ καθαρά τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τοὺς ἄλλους, νά καταλάβουμε καλύτερα τὸν ἄνθρωπο πὸ με τὴν πρωτοβουλία του ἢ τὴν ἀδράνειά του, πὸ με τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα καὶ τὸ φόβο ἀλλὰ καὶ με τὸν ἐρωτικό του οἶστρο δημιουργεῖ τὴν ἱστορία, τότε θὰ μπορέσουμε νά αὐξήσουμε καὶ τὴν ἐλευθερία καὶ

‘Ο Μυράτ καὶ ἡ Ζουμπουλάκη στὴν «Κόκκινη κλωστή».
(Σχέδιο Ἑλλης Σολομωνίδου)

τὴν τόλμη μας καὶ νά βελτιώσουμε τὴν ἄμυνά μας καὶ νά γίνουμε σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ κύριοι τῆς ἱστορίας. Οἱ ναζισταὶ πὸ ἔκαψαν τὰ βιβλία τοῦ Φρόυντ διέγνωσαν σωστὰ στὸ ἔργο του ἓνα πνεῦμα πὸ κινιόταν, πὸ ἀγωνιζόταν νά μᾶς κινήσῃ ὅλους σὲ μιὰ πορεία γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ δυνάστες κακούς.

Εἶναι χρήσιμο νά γίνουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότεροι ἄνθρωποι οἰκείοι με τὴν προσωπικότητα καὶ με τοὺς ἀγῶνες τοῦ Φρόυντ. Αὐτὸ μπορεῖ νά γίνῃ καὶ στὸ θέατρο, ὅπως μπορεῖ νά γίνῃ καὶ με τὸ βιβλίο καὶ με τὸν κινηματογράφο. «Ἡ κόκκινη κλωστή», ὅπως λέγεται ἡ διασκευὴ τοῦ Πῶλ Καντὲν ἀπὸ τὴν «Μακρινὴ χώρα» τοῦ Χένρυ Ντένκερ, παρουσιάζει στὸ κοινὸν τὴν ἱστορία τῆς πρώτης θεραπείας πὸ ἐπέτυχε ὁ Φρόυντ με τὴν ψυχανάλυσι. Τὸν βλέπομε στὴν «Κλωστή» νά ὀδηγῆται στὴν ἀνακάλυψι τῆς ψυχανάλυσεως· τὸν βλέπομε νά προχωρῇ βήμα-βήμα. Τὸ ἔργο εἶναι ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον «ντοκιμανταίρ», δὲν εἶναι, ὅπως ὁ «Βίος τοῦ Γαλιλαίου» τοῦ Μπρέχτ, ἓνα δράμα προμηθεϊκοῦ τύπου, ὅπου οἱ δυνάμεις τῆς ἀδράνειας καὶ τῆς ἀντιδράσεως γίνονται γεροπιαστὲς σὲ θεατρικὴ γλώσσα, ἀντιμέτωπες στὸν ἀγωνιστὴ τῆς ἐπιστήμης. Σχιτσαίνονται βέβαια οἱ ἀντιδράσεις τῆς φρόνιμης Ἑβραίας μαμᾶς, τοῦ ἐπιφυλακτικοῦ φίλου Μπρόνερ, σὲ κάθε βήμα πὸ ὀδηγεῖ τὸν Φρόυντ ἔξω ἀπὸ τὴν παράδοσι. Ἀλλὰ ἡ σύγκρουσις με τὶς δυνάμεις τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἀντιδράσεως δὲν ἀναπτύσσονται θεατρικά. Καὶ ὁ χιτλερικός στρατιώτης τῶν S.A. εἶναι καὶ αὐτὸς ἓνα σκίτσο στὸ φόντο τῆς εἰκόνας.

Αὐτὸ πὸ κρατεῖ κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ Φρόυντ νά κάμῃ τὶς ψυχικὲς ἀντιστάσεις τῆς ἄρρωστης Ἑλισάβετ φὸν Ρίττερ. Αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τοῦ γιατροῦ με τὴ νευρώσι μᾶς τὸν φέρνει τὸ θέατρο πολὺ κοντά.

‘Ο Δημήτρης Μυράτ εἶναι πειστικός. Καταλαβαίνει καλὰ τὸ πείσμα, τὴν συγκέντρωσι, τὸν ἀδιάπτωτο οἶστρο ἐργασίας τοῦ ἐπιστήμονος πὸ ἐρμηνεύει.

Ἡ Βούλα Ζουμπουλάκη καταγράφει ἔντονα τοὺς μαιάνδρους τῶν ἀπότομων, ἀπρόβλεπτων ἀντιδράσεων τῆς Ἑλισάβετ.

‘Ο Βύρων Πάλλης δίνει καλὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιτυχημένης καριέρας πὸ δὲν θυσιάζεται στὸ πάθος τῆς ἔρευνας.

Ἡ Σούλα Ἀθανασιάδου ἔχει μιὰ φωτεινὴ καὶ βέβαιη παρουσία, πὸ δίνει μιὰ ἀβίαστη, σιωπηλὴ δύναμι στὸ πρόσωπο τῆς Μάρθας Φρόυντ.

Ἡ Μαμὰ Φρόυντ δὲν εἶναι μιὰ κυρία με ξινισμένα μούτρα, ἀλλὰ μιὰ γριὰ γυναίκα πὸ ἡ πείρα, πὸ τὰ βάσανα τὴν ἔκαναν συντηρητικὴ.

‘Ο Ἀγγελὸς Ἀντωνόπουλος ἀξίζει ἐπίσης νά σημειωθῇ ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπὴ καλὴ διανομή.

ΑΛΕΞΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ